

CAMELIA CAVADIA

Măștile fricii

Camelia Cavadia

Măștile fricii

Soțului meu, prietenul meu, Șerban

Cea mai comună formă a disperării
este să nu fii cine ești cu adevărat.

— SØREN KIERKEGAARD

Atâtea vorbe și gânduri nerostite! Atât de mult adevăr îngropat, dornic să iasă acum la iveală. Să-nvingă. Cu orice preț. Toate își adună puterile și-și fac loc, mai întâi, forțând spațiile libere. Cu răbdare, cuceresc fiecare ungher și-așa de bine știu să se strecoare în cele mai adânci văgăuni, că nici nu-mi dau seama când prind rădăcină. Se-nfig pentru ultima oară, pregătindu-se pentru momentul în care vor fi smulse, cu tot cu resturile dinprejur. Adevăruri și gânduri dureroase, unele vechi, altele proaspete, pulsează deja ca nervii unei măsele bolnave, muribunde. Nu mai e mult și vor ieși la suprafață. Nu mai e mult și vor fi cunoscute...

Oricât de insuportabil ar fi, uneori adevărul este singurul care mai poate da vieții un sens. Absența lui aruncă o lumină falsă chiar și asupra lucrurilor care au fost cândva adevărate.

*

Când stau acum și mă gândesc în urmă, văd totul clar și fără dubii. Ca într-una dintre felicitările acelea pe care le deschizi și din mijlocul lor sar spre tine figuri, forme, personaje.

Ziua cea mai fericită din viața mea a fost nu cea în care m-am măritat sau cele în care s-au născut copiii mei, ci aceea în care a murit tatăl meu. Știu, pare odios ce spun, însă e purul adevăr. Și cred că nu a fost doar a

mea. Noi toți, cei trei copii, ne-am simțit ușurați în acel moment și mai că ne-a venit să jucăm în jurul trupului inert. N-am avut atunci curajul să recunoaștem, dar știu că fiecare dintre noi a simțit asta. Iar dacă n-am fi fost atât de timorați, ne-am fi bucurat, am fi râs și poate ne-am fi închinat cu amândouă mâinile că Dumnezeu a avut milă de noi și ne-a scăpat. Dar n-am făcut nimic. Am evitat să ne privim, de parcă ne era rușine de ceea ce puteam vedea. Bucuria de a ne simți liberi alunga „deceța” unui comportament afectat. Evitam să ne vorbim, deși aveam atâtea să ne spunem. Eram în felul nostru fericiți. O fericire dureroasă, ce picura în noi stropi de eliberare, de consistența mării, pe care îi lăsam să se scurgă lent. Pe mine una, un fel de teamă mă împiedica să mă uit înspre trupul inert al tatălui meu, de parcă ar fi putut să vadă înăuntrul meu și să se ridice, gata încă o dată să-mi facă rău. Doar soră-mii mai mari, Sofia, părea să-i fie cu adevărat milă de el, în timp ce pe chipul lui frate-meu era zâmbetul victoriei și al eliberării. Pe fața mamei nu se citea nimic, poate doar o oarecare confuzie, care era însoțită de o ușoară sprinteneală în mișcări. În rest, părea neschimbată. Știam că ea-l va plânge pe îndelete îndată ce toate se vor fi terminat.

În sicriu, tata arbora un alb solemn, ce-i dădea o distincție nemeritată. De parcă reușise cumva să găsească o cale să ne spună că și acum e tot deasupra noastră. Cu toate că îi apăsaseră pleoapele, ochii-i rămăseseră întredeschiși. Își lăsase o porțiță pe unde să ne poată supaveghea în continuare. Să ne subjuge, să ne conducă, chiar și după moarte. Așa credeam.

Din camera cealaltă se auzea zgomot de farfurii și tacâmuri. Mama pregătea pomana. Clinchetul lor aducea

un fel ciudat de veselie în casă. Ca un râs vulgar al unei femei ușoare, ce nu-și găsește locul la operă. Mama puse la fiert o oală întreagă de cafea, iar mirosul aducea și el ceva deșănțat în casă. Coliva de pe foc și aburii de la pilaf ridicau în aer rotocoale de miresme calde, îmbietoare. După ce s-a stins clinchetul veselei, totul a rămas învăluit într-o liniște blândă, ce nu te ducea cu gândul că ar fi un mort în casă. Peste toate domnea o atmosferă ciudată, de parcă am fi așteptat invitați. Nu ne călcaseră mulți oameni pragul în timpul vieții tatei, dar pesemne că așa trebuie să fi fost. Eram doar noi patru și așteptam ca două vecine să vină să ne ajute la pregătiri. În cea mai mare parte a priveghiului am fost singuri; din fericire, nu se arătaseră doritori să ni se alăture. Și bine făcuseră, nu voiam să fim nevoiți să părem mai îndurerați decât eram.

De undeva de afară se auzea tânguiala unei voci ce cânta o melodie tristă. Cineva totuși poate că-l plângea și pe el.

Frăte-meu, David, se uita din când în când la sicriu ca și când ar fi vrut să-l verifice, să se asigure că tata e tot acolo. Pentru o clipă i-am văzut o expresie blândă pe chip, la care, sincer, nu m-am așteptat. „Ai și uitat, fraiere?” m-am întrebat, gata să-l reped. „Ai și uitat?” Dar imediat ochii lui și-au schimbat expresia și David i-a aruncat o privire rece, de oțel. L-am văzut ducându-se spre el, ca posedat.

— Să nu crezi c-o să te plângem, tată! Să nu crezi! Nu ne-ai dat ocazia să ne pară rău! a zis el pătimaș. Nu-i așa, Ema? s-a întors către mine, făcându-mă să tresar.

Apoi ne-a tras spre el și ne-a îmbrățișat ca într-o horă imaginară. Eu și Sofia însă nu voiam.

— Astâmpără-te, nelegiuitele! a sărit mama ca arsă, cu ochii cât cepele. Potolește-te, că ne bate Dumnezeu! Potoliți-vă, toți!

— Păi nu ne-a bătut, mamă, destul până acum? a replicat David țăfnos, proțăpindu-se în fața mamei. Avea ceva neomenesc în ochi, ceva de animal turbat.

— Hai să ne calmăm cu toții, avem treabă! a zis Sofia, sora mijlocie.

David a rămas nemișcat cu fața aproape lipită de a mamei și m-am temut că ar putea face un gest necugetat. După câteva secunde s-a retras brusc și a-nceput să râdă.

— La dracu, s-a terminat!

Ca să-mi fac de lucru, am reaprins o lumânare, am schimbat hârtia pentru scurs ceara de la o alta și, cu mâinile adunate în poală, m-am uitat din nou înspre tata. Pe de o parte, regretam că nu pot simți nimic la moartea lui. Să port suferința unui copil ce-și pierde tatăl. Bănuiam că trebuie să fie ceva sfâșietor, dar nobil, în același timp. Noi însă, n-aveam să știm cum e. Mă uitam la ai mei și mă izbea anormalitatea, eram stricați, defecți. Nepricepuți în a fi normali, indiferent ce ar fi însemnat asta. În fapt, ce era normalitatea pentru noi dacă nu tocmai acel ceva ce ne fusese întotdeauna refuzat și pe care acum nu știam de unde și cum să-l apucăm?

Am rămas singură în cameră, doar eu cu tata. Îi priveam mâinile noduroase, urâte și-am simțit că mă trec fiorii. Mă bucuram să le văd adunate pe piept, înghețate în nemișcare. Cu toate astea, mi-aș fi dorit să le privesc îndeaproape pentru ultima oară. Voiam să mai văd o dată mâinile acelea imense, ce se înălțau ca niște vulturi hulpavi deasupra noastră, cu aripile răsfirate, gata să înhațe, să strângă, să lovească, să apuce. Mâinile acelea,

protagoniste ale unor spectacole îngrozitoare. Mâinile alea neobosite, pe care le vedeam primele când sosea el acasă, de parcă ar fi reușit să se strecoare înăuntru înainte ca trupul să se arate în întregime. Mâinile alea mereu răsfirate pe masă, ocupând întotdeauna mai mult loc decât orice altceva. Mâini urâte, ca niște crengi uscate care mă îngrozeau teribil. Din nefericire, le moștenise și fratele meu, David, care se rușina cu ele și încerca să le ascundă. Mâinile lui, blestemul lui.

Eram absorbită de aceste gânduri când s-a întâmplat ceva atât de ciudat, încât n-am putut vorbi nimănui despre el nici până-n ziua de azi. Stăteam într-un colț al camerei, la suficientă distanță de trupul inert. Priveam arareori spre tata și parcă mă așteptam să-l văd din nou mișcând. Paralizată de frică, mă simțeam ca-ntr-un film cu vampiri. Știu, o prostie! La un moment dat, am auzit ceva ca un foșnet venind dinspre sicriu și un fior de groază m-a traversat ca un curent electric. Aș fi vrut să fug, dar nu puteam face un gest. L-am privit cu atenție și pot spune cu mâna pe inimă că era ceva care se mișca foarte încet. Mi-am învins teama și m-am ridicat. M-am apropiat ușor, încercând să nu tulbur nimic în jur. Cu lumânarea aproape de fața lui, mi-am concentrat toată atenția la orice mișcare pe care aș fi putut-o sesiza. Îmi țineam respirația și încercam să-mi domolesc bătăile inimii. Era atât de liniște și-așa o-ncremenire, că m-am simțit cumva în afara timpului. De la întunericul ce mă înconjura, lumina flăcării juca în ochii mei în cercuri concentrice, ca niște unde. Mă tot aplecam spre el, având totuși grijă să nu-l ard cu ceară pe obraji. Ceva mă chema din ce în ce mai aproape și chiar dacă pare de necrezut, de la distanța aia, i-am văzut gura mișcându-se ca a unui

pește pe uscat. De două ori a făcut așa și, chiar înainte să mă pot retrage, parcă cineva a suflat cu putere în lumânarea mea și-a stins-o. Nu vreau să-mi amintesc cum am fugit din cameră și cât de rău m-am speriat, la ce galop mi-a plecat inima și ce tremurat mi-a cuprins mâinile și genunchii.

N-am povestit nimănui — cine m-ar fi crezut? — dar nici n-am mai stat vreo clipă singură cu el, nici măcar nu i-am mai aruncat vreo privire, convinsă că are ceva malefic. Să se ducă, să se ducă odată, m-am rugat! N-am uitat niciodată acea întâmplare care, de obicei, îmi revenea în minte în cele mai nepotrivite momente, când mă simțeam cel mai rău, când eram mai deznădăjduită ca oricând și mă vedeam nepotrivită cu lumea, cu viața, în general.

Spre dimineață, au venit două vecine să ne schimbe la priveghi și eu chiar am reușit să dorm câteva ore. De frică, de oboseală, nu știu. Am adormit în brațele Sofiei, care părea singura afectată într-un mod cât de cât firesc de cele întâmplate. David nu adormise nicidecum.

La înmormântare am fost doar nouă persoane, fără preot și celelalte fețe bisericești. Noi patru, cele două vecine, un așa-zis prieten și doi colegi de serviciu de-ai tatei.

Slujba mi s-a părut lungă și obositoare. I-am privit pe-ai mei și-am încercat să ghicesc la ce se gândea fiecare. Mama se uita în pământ. Oare de teamă să nu-i vedem lacrimile, mă tot întrebam în timp ce-i reproșam că în felul ei, mereu fusese de partea tatei. Chiar și acum, la ultima lui oprire pe acest pământ, simțeam că-i pare rău că se despart. Vedeam, simțeam. Iubirea ei pentru tata era pentru mine o mirare continuă. Cum putuse

să iubească un astfel de om și cum de nu voise să scape de el? Ce o ținuse atât de legată, încât să poată suporta totul? Oare nu era și mama la fel de vinovată ca și el? Uneori răul e ca o ciumă, ajunge să stai în prezența lui și te contaminezi.

David se muta ca și mine, de pe-un picior pe altul, cu pumnii strânși, cu pieptul încordat împins ușor în afară, fixând sicriul. Singura care părea să înțeleagă fiecare cuvânt din slujbă era Sofia, care privea spre preot cu ochi umezi. Aveai impresia că de la el își ia puterea de iertare, dorința de a lăsa trecutul în urmă și de a merge mai departe. Se agăța de el ca și când ar fi putut s-o curețe de toate păcatele și gândurile rele din trecut. Apoi a închis ochii și și-a împreunat ușor mâinile, rugându-se doar ea știa pentru ce.

Când au început să coboare sicriul în groapă, mama a dat drumul câtorva lacrimi pe obraz, atrăgând privirile noastre dure. Imediat frate-meu a plecat. M-aș fi dus cu el, dar nu m-am simțit în stare; mi-am zis că nu se cade. Am stat până la sfârșit, iar pe drumul de întoarcere n-am scos o vorbă. N-am putut să mă uit la mama, așa că mi-am pus capul pe umărul Sofiei. Rochia neagră îi mirosea a tămâie, un miros pe care altfel nu puteam să-l suport, dar care, atunci, mi s-a părut liniștitor.

David nu ajunsese acasă, așa că am prânzit fără el. N-a durat mult. Nici jumătate de oră. Am mâncat repede și pe tăcute. Imediat după, casa s-a golit ca la un semn. Oamenii păreau fericiți să plece și să ne lase cu ale noastre, de parcă le-ar fi fost teamă să nu ia cu ei ceva din nefirescul ce ne stăpânea. Apoi s-a așternut liniștea. O liniște mormântală ce ieșea din pereții cenușii și ne îmbrățișa molatic.

— Ema, Sofia, haideți să ne-ntindem puțin. Vasele mai pot aștepta. Nici nu e mare lucru de stâns, doar câteva pahare și niște farfurii. Punem repede totul la loc când ne trezim.

Ne-am supus fără să comentăm. M-am dus să mă culc, cu gândul că Dumnezeu se îndurase de noi și făcuse ceea ce mama nu fusese în stare. Simțeam că pentru noi viața abia începea. E prima oară când îmi aduc aminte să fi adormit zâmbind.

*

Victor e o victimă, iar eu sunt păianjenul care mușcă din el în fiecare zi. L-am prins între picioare și nici nu-i dau drumul, nici nu-l las să trăiască. Nu, nu mi-a greșit cu nimic, niciodată. Doar eu i-am greșit lui. Și pentru asta, el are de plătit cu viața. Mă amăgesc cu gândul că a fost alegerea lui. Dar știu că sunt doar eu de vină.

Când l-am cunoscut, aveam 23 de ani. Tocmai îmi dădusem licența la Facultatea de Psihologie, pe care o terminasem ca șefă de promoție. David lucra deja și reușise să preia grijile casei ca un părinte adevărat. Eu am fost singura care n-a trebuit să lucreze pe timpul facultății, pentru că David și Sofia m-au susținut mereu. Sofia terminase Teologia, dar David o ajutase să obțină un post la un mare cabinet de avocatură. Mai târziu, Sofia a făcut Dreptul la frecvență redusă. Din nedorita familiei, m-am transformat în răsfățata ei. Și asta datorită fraților mei, nu mamei, care a continuat să fie în lumea ei și să trăiască mai mult în trecut.

Mi-am pierdut virginitatea la liceu cu primul băiat care a vrut asta de la mine. Apoi, n-am refuzat pe niciunul

dintre cei cărora le-am părut interesantă. Eram fericită să mă simt iubită și nimic altceva nu a mai contat. Pierdeam nopți în compania unor băieți, mai apoi a unor bărbați pe care-i cunoscusem de doar câteva ore. Cu cât numărul lor creștea, cu atât mă simțeam mai împlinită.

Sexualitatea a devenit extrem de importantă pentru mine și, de la un moment dat, era singurul lucru care conta cu adevărat. Cu cât cuceream mai mulți bărbați, cu atât îmi doream să mă placă și alții. Cu toate că fiecare lua o parte din mine, era ceva care mă entuziasma de fiecare dată. E greu de descris sentimentul pe care l-am trăit în acea perioadă. Trupul acela care se dăruia tuturor era și nu era al meu. De parcă eu aș fi putut ieși din el și m-aș fi putut bucura de la distanță de toată iubirea pe care o primea fata aceea frumoasă.

Am continuat să învăț și să fiu prima și la master, lucru care mi-a reușit cu ușurință, însă gândul meu era mereu la noile cuceriri și la cei care m-ar fi putut iubi. Colegele mă credeau o fată cuminte și tociară. Eu nu eram însă nici una, nici cealaltă. Arta asta a dedublării mi-a ieșit atunci mai bine ca niciodată. Nu știu de ce, viața aia de noapte a scos din mine ceva ce nu știusem niciodată că aș putea avea. Devenisem neîntrecută în a flirta cu bărbații, în a-i seduce și a le da toate planurile peste cap. Trăsăturile mele aspre și neîmblânzite păreau să-mi folosească de minune în nopțile în care tot ce-mi doream era să cuceresc bărbați. Uitam de mine când luminile strălucitoare ale globurilor caleidoscopice aruncau cu praf de stele asupra mea. Dansam, flirtam cu toată lumea și adoram să fiu sorbită din priviri. Îmi plăcea să instig. Purtam rochii scurte, provocatoare, ce-mi striveau sânii mici, dar fermi și-mi lăsau la vedere picioarele lungi,

năvăle pe care știam să le încolăcesc ca nimeni alta în jurul unui bărbat. O iubeam pe fata aceea care putea să fie tot ce nu putusem eu să fiu, iar când dimineața ne-aducea la un loc în același trup, îmi dădea și mie din siguranța ei. Ea mă lăsa ziua să-nvăț, iar eu o lăsam noaptea să se destrăbăleze. Eram chit. Cât eram împreună, era minunat.

Când m-am culcat cu Victor, eram aproape beată. Știu că am vorbit mult înainte să fiu a lui, și un timp am blocat în minte discuția cu totul. Îi spusese multe, dar a doua zi începusem să regret confesiunile. Ne prinsese dimineața vorbind. De obicei îmi plăcea să tac și să mă las iubită. Se pare că lui Victor îi povestisem lucruri care-l făcuseră să creadă că eu aș fi aleasa lui.

Îi spusese totul dintr-o suflare, fără ca măcar să-mi fi cerut. Mă trezisem vorbind și nimic nu mă redusese la tăcere. Sorbeam dintr-un pahar cu gîn și povesteam fără ca măcar să-mi pese dacă mă ascultă. Când mi-am terminat confesiunea, Victor m-a luat de mână și m-a dus la el acasă. Nu știu dacă intenționase să facă dragoste cu mine, dar, odată intrați în casă, am început să mă dezbrac. Ne-am iubit tihnit, apoi i-am cerut să mă ducă acasă. N-am vrut să rămân la el.

Când am revenit în locul în care-l cunoscusem pe Victor, un club obscur unde ieșeam să beau ceva în serile în care n-aveam chef să stau acasă, era cât pe ce să nu-l recunosc. Privirea mi-a trecut deasupra lui și s-a dus mai departe.

— Ce fericit sunt să te revăd! a sărit el transfigurat, iar vocea lui a deblocat pe rând frânturi de amintiri stocate-n mintea mea.

— Noaptea trecută am uitat să-ți cer numărul de telefon și-mi era teamă că n-o să pot da de tine. În ultimă instanță te-aș fi căutat acasă sau, mă rog, în locul unde mi-ai zis să te las când ne-am despărțit. Dar nu voiam să par neobrăzat și insistent.

Nu voiam o relație cu el, după cum nu voiam o relație cu nimeni în mod deosebit și tocmai de aceea mi-a trecut prin cap să-i dau un număr greșit. Am simțit însă impulsul de a nu-l îndepărta. Mai mult, se purta cu mine ca și când ar fi descoperit un diamant și cred că ceea ce-i spusese în noaptea trecută îl făcuse să creadă că am nevoie de ajutor.

— Aș putea fi eu salvarea ta, a spus Victor la un moment dat și-n acea clipă l-am crezut, chiar dacă nu știam exact la ce anume se referă.

— Ai putea încerca.

În seara aceea m-am întors devreme acasă și m-am închis în cameră, încercând să-mi aduc aminte. Ceva-mi spunea că nu-mi ținusem gura și că-i vorbisem despre familia mea. Amintirile dădeau buzna, dar regretele erau tardive. Îi povestisem tot. Despre tata, despre băta, despre noi. Nu-mi era clar de ce-o făcusem — poate că simțisem că pot avea încredere în el sau că pur și simplu aveam nevoie să povestesc cuiva, poate că-mi fusese mai ușor să spun unui străin decât unei prietene (pe care n-o avusesem niciodată) tocmai pentru că aș fi simțit în orice clipă că n-o merit — cert e că mărturisisem tot. Puteam să plâng acum. Plânsul ăla nenorocit, până și el ne fusese interzis cândva.

*

Tata a murit de ciroză hepatică de la câtă băutură a turnat în el. A fost un bețiv notoriu, iar scandalurile pe

care le-a provocat ne-au făcut celebri în bloc. Toată copilăria am mers cu privirea în pământ, mai mult lipită de pereți, una cu întunericul pe care îl căutam cu disperare, pentru ca vecinii să n-o recunoască pe fata de la opt, aia mică, săraca, fiica ălor care zguduie blocul cu certurile lor. Tot timpul am învinuit-o pe mama că n-a știut să plece, să fugă, să se scape și să ne scape din teroarea pe care am trăit-o zile, ani în șir. Am învinovățit-o mereu, însă după ce-a murit tata, am făcut-o mai mult ca nicio dată. Pentru că viețile noastre au fost așa și din vina ei.

— M-am sacrificat pentru voi! ne-a zis mama într-o zi, când am acuzat-o că am avut cea mai oribilă copilărie.

Am rămas perplecși când am primit acest răspuns imbecil, care ar fi vrut s-o scuze în fața noastră, poate chiar s-o facă eroină.

— Te sacrificai dacă ne scăpai din infernul în care ne-ai condamnat să trăim! i-am răspuns, nemaisuportând s-o vedem făcând pe victima. Nu aruncându-ne în pumnii unui descreierat căruia-i plăcea să provoace numai suferința!

— N-aveți dreptul să...

— Ba avem tot dreptul! i-a replicat David, convins că a venit vremea să afle adevărul nostru care era, cu siguranță, și mai urât decât al ei. Crezi c-avem cum să uităm vreodată, mamă? Niciodată! Nu!

David și Sofia sunt mai mari decât mine. Eu sunt mezina familiei. Pe frate-meu îl ura tata cel mai mult. Pe cuvânt, îl ura! Știu că de obicei vorbele astea nu suportă alăturare, dar tata îl detesta din toată ființa lui. Pentru că-i răspundea și avea replică la tot ce i se părea nedrept. Pe mine mă ura doar pentru că nu mă dorise. Fusesem o întâmplare, una nefericită. Așa urla tata la beție. Pentru

el, David era nenorocitul, iar eu eram pacostea. Doar soră-mii-i zicea pe nume, Sofia. Asta nu-nseamnă că ea a avut tratament preferențial. Nicidecum. Doar că într-un fel îi era frică să se uite în ochii ei albaștri și-n suflul ei bun. Sofia avea ceva domol în ea, pe care nu i-l putea lua nici cea mai cruntă bătaie, nici cele mai groaznice jigniri. Era singura, în felul ei, invincibilă. Probabil asta îl și enerva cel mai mult. Întotdeauna m-am gândit că fata asta o să ajungă sfântă. Și-n felul ei, a ajuns.

Când a murit tata, eu aveam 13 ani, Sofia 15, iar David 16 ani și jumătate. Deși cu trăsături fizice mai degrabă diferite, aveam totuși ceva care te făcea să știi sigur că suntem frați. Eram slabi, niște sfrijiți deșirați pe care carnea nu se puneau nici fir. Cu mâinile lungi și subțiri, aduceam a păianjeni; cu rotulele scoase-n afară, genunchii arătau ca niște gutui deforme.

David era cel mai mare și cel mai înalt. La 16 ani avea 1,80 m și n-a mai crescut decât vreo cinci centimetri după aceea. Trupul costeliv și deșirat părea strâns în gheare invizibile. Pieptul bombat nu era semn de vigoare, arăta umflat anormal. Abia la 19 ani David s-a desăvârșit, iar scobiturile din trupul lui s-au umplut cu fibră și carne ce i-au dat, în sfârșit, un aspect firesc. David avea păr ondulat, castaniu-deschis și ochi verzi-maronii ca ai mei. Cu cât era mai mult soare, cu atât se înverzeau și deveneau mai strălucitori. Pe măsură ce puterea soarelui dispărea, se estompa și verdele din ei. Pigmenții maronii se cățarau ca pe niște plute aflate în derivă și-i acopereau. Sofia, în schimb, avea ochi senini, de un albastru-pal, asemenea cerului de vară, complet golit de nori.

Nu eram deloc niște copii urâți, dimpotrivă, așa spune. Numai că nesiguranța, frica din suflete ne făceau

să arătăm ca niște păsări îngrozite ce nu stau să pui mâna pe ele. Frica ne estompa trăsăturile și ne stafidea trupurile într-un fel în care păream deshidratați ca niște fructe păstrate în vid. Chiar și așa, Sofia era frumoasă, în felul ăla în care sunt strugurii la începutul toamnei, când încă nu sunt copti, dar poartă în ei promisiunea perfecțiunii. În copilărie avea totul ușor exagerat. Dinții îi erau lătareți, buzele întinse și prea puțin cărnoase, ochii cât jumătate de față și pomeții proeminenți. Era ceva ridicol în înfățișarea ei, de parcă ar fi fost doar o caricatură a ceea ce urma să devină la maturitate. Un fel de prințesă dintr-un desen animat. Avea însă ceva atât de bun pe chip, că nu aveai cum să n-o îndrăgești. Și totuși, ea fugea din calea tuturor celor care ar fi vrut să și-o apropie. În felul ei simțea că nu are nimic de oferit. Obosise de mică să poarte masca disimulării ce-i intrase dureros în carne. Și-atunci se depărta, de toți și de toate.

Nici eu nu eram urâtă, dar tot în felul acela în care trebuia să-mi privești trăsăturile ca pe ceea ce vor deveni, nu ca pe ceea ce erau. Aveam buze cărnoase, mari și ochi ușor alungiți. Aș fi putut fi chiar frumoasă, dacă nu aș fi avut acele trăsături aspre și pronunțate. Am avut mereu sâinii mici și picioarele lungi. Fiind atât de slabă, aduceam a lăcustă, ceea ce estetic era deranjant. Lui David îi trecea altfel cu vederea ținuta șleampătă. Era băiat și parcă nimeni nu dădea importanță felului în care arăta la acea vârstă, dar în ceea ce mă privea... era mai greu s-o faci.

După ce-am scăpat de tata, n-am mai fost atât de disperată să luăm numai 10 la școală. N-am mai fost vânătorii de note. Tata fusese un amărât de instalator care scotea flăcări pe nări de fiecare dată când vedea vreun 9 pătându-ne onoarea în catalog. Ne snopea în

bătaie uneori și fără motiv, darămite când îi ofeream vreunul. Învățam pe rupe și ne rugam de profesori să nu ne trântască vreo notă mică. Cel mai mult ne temeam de sport, de desen, de materiile unde nu era neapărat nevoie de învățat, ci mai degrabă de abilități fizice sau artistice. Pentru colegi eram vânătorii de note, ahtiații după 10. Niciunul nu bănuia bătaile pe care le mâncam, pedepsele la care eram supuși dacă luam vreo notă mai mică. Ne-nvățasem însă să acceptăm opoziția colegilor, fără să le purtăm ranchiună. N-aveau de unde să știe ce-i cu noi.

N-am să uit niciodată bătaia îngrozitoare pe care a încasat-o David când a luat 9 în teză la matematică. Deși bătaile erau la ordinea zilei, totuși aceea a fost atât de cruntă, încât de fiecare dată când mă gândesc la David copil, îmi revine-n minte imediat. De cum a văzut lucrarea, tata l-a împins cu putere în camera noastră, a copiilor, și i-a cerut să se dezbrace la pielea goală. Pe măsură ce David își dădea hainele jos, tata le aranja cu precizia unui chirurg ce-și înșiră cu grijă instrumentarul. Apoi l-a legat de calorifer și a început să-l bată cu cureaua, tacticos, minute în șir, de parcă ar fi avut toată viața la dispoziție pentru asta. Eu și soră-mea ne refugiaserăm în bucătărie, cu mâinile încheștate pe urechi, încercând să estompăm zgomotul țipetelor ce se-auzeau. Nimic însă nu le putea acoperi. Urletele lui ne despicau țeasta în două și sunetele animalice pătrundeau ca printr-un horn. Țipetele lui ne-au urmărit ani în șir și încă mă ia tremurătul când retrăiesc acele momente. Ascunse sub masa din bucătărie, eu și Sofia plângeam una în brațele celeilalte și ne rugam să se oprească. Prin ușa întredeschisă, mama îl ruga la fel. Cât a durat bătaia, n-a făcut altceva decât să-i spună prin ușă, cu glasul stins, „oprește-te, oprește-te!”.